

ŚW. PIUS X, PAPIEŻ

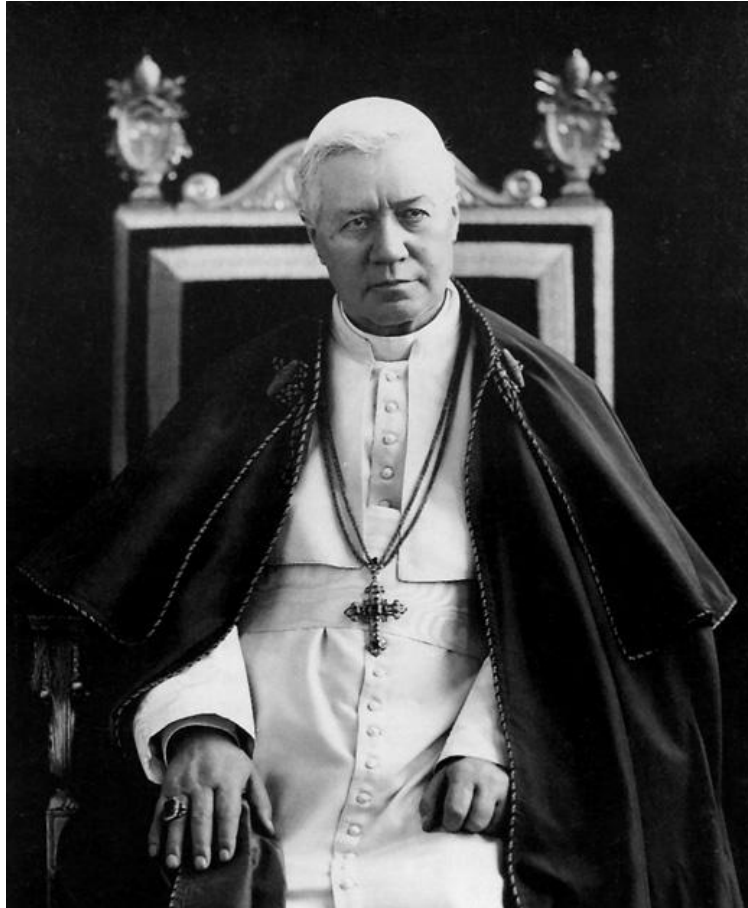

CZEŚĆ DLA OJCA ŚWIĘTEGO

KRAKÓW 2020

www.ultramontes.pl

Cześć dla Ojca świętego

(wyjęte z miesięcznika "Prêtre et Apôtre")

ŚW. PIUS X, PAPIEŻ

R. 1912 obchodziła Unia Apostolska swoje pięćdziesięciolecie. X. prałat Lebeurier zorganizował z tej przyczyny pielgrzymkę do Rzymu, w której brali udział członkowie Unii Apostolskiej z wszystkich diecezji Francji.

Na uroczystej audiencji dla wszystkich kapłanów-pielgrzymów miał Ojciec św. Pius X donieść do nich przemówienie. Było to nazajutrz po potępieniu modernizmu.

Przemówienie to ma szczególniejsze znaczenie. Przytaczamy je wedle broszury, która się ukazała zaraz po powrocie pielgrzymki z Rzymu w Pergignan, wydana przez jednego z uczestników pielgrzymki.

Przemówienie Ojca Świętego

Dziękuję wam, ukochani bracia, za objaw serdecznego uczucia wiodącego was do Watykanu, aby tu z waszym dawniejszym współtowarzyszem (1) obchodzić pięćdziesięcioletni jubileusz założenia Unii Apostolskiej. Z głębi serca dziękuję wam i proszę Boga naszego, aby On sam łaskawie wam wynagrodzić raczył ten dowód waszej miłości.

Cieszę się z wami, żeście się zapisali do Unii Apostolskiej, gdyż czynem tym postanowiliście wiernie spełniać wszystkie obowiązki kapłańskie, obowiązki, jakie streściłem w mojej zachęcie do kapłanów ogłoszonej z okazji mego jubileuszu kapłańskiego; spełniając je, możemy się utrzymać w wierności powołania naszego, do którego powołał nas Bóg nasz: *vocati vocatione sua sancta* (powołani powołaniem świętym), możemy wznieść się do świętości tak koniecznej udzielonemu nam kapłaństwu.

Jeżeli mówiąc o prostych wiernych, nazywa ich św. Piotr: "*gens sancta, genus electum, regale sacerdotium* (naród święty, rodzaj wybrany, królewskie kapłaństwo)" (wedle I św. P. 2, 9), o ile więcej i słuszniej jesteśmy my obowiązani usprawiedliwić nazwę tę, my którzy jesteśmy przedstawicielami Boga tu na ziemi i Jego sługami. *Quos elegit Deus in Christo ante mundi constitutionem, ut essemus sancti et immaculati in charitate, quos non dixit servos sed amicos, pro Christo legatione fungentes, ministros Christi et dispensatores mysteriorum Dei.* (Których wybrał w Chrystusie przed założeniem świata, abyśmy byli świętymi i niepokalanymi w Chrystusie, których nie nazwał sługami lecz przyjaciółmi, miasto Chrystusa poselstwo pełniący, sługami Chrystusowymi i szafarzami tajemnic Bożych).

Ale aby dojść do tej świętości zalecam wam, abyście zawsze pozostali wiernymi w zachowaniu reguł waszej Unii i abyście się bardzo wystrzegali zwalniania siebie któregokolwiek dnia i z któregokolwiek obowiązku, jakie ona na was nakłada, mianowicie rozmyślanie, czytanie duchowne, rachunek sumienia i nawiedzenie Najświętszego Sakramentu, bo zachowując ten porządek zachowujecie się dobrymi i staniecie się świętymi.

Roztargnieni przez tyle innych zajęć łatwo możecie zapomnieć o sprawach wiodących do doskonałości życia kapłańskiego, łatwo jest wpaść w złudzenie i uwierzyć, że pracując nad zbawieniem duszy bliźniego pracuje się tym samym nad własnym uświęceniem. Ale nie dajcie się tym pozorem uwieść,

bo nikt nie może dawać tego, czego nie ma – *nemo dat, quod non habet* – i aby innych uświęcić, nie można zaniedbywać żadnego środka potrzebnego do własnego uświęcenia. Jak bardzo pięknie powiedzieliście, że charakterystycznym dla kapłanów Unii Apostolskiej i ich odrębną cechą musi być i jest rzeczywiście miłować Ojca świętego, a to także przyczynia się do własnego uświęcenia. Aby zaś miłować Ojca świętego wystarczy zastanowić się nad tym, czym On jest.

Ojciec święty jest stróżem dogmatu i moralności; jest On skarbnikiem zasad, które czynią rodziny cnotliwymi, wzmacniają narody i uświęcają dusze; jest On doradcą książąt i narodów; jest panującym, pod którym nikt nie odczuwa ucisku, ponieważ On jest zastępcą Boga samego; jest On Ojcem w całym tego słowa znaczeniu, który jednoczy w sobie wszystko, co miłujące, czułe i boskie, wszystko, co czyni Go godnym umiłowania, czułości i boskości.

Zdaje się nie do uwierzenia, a mimo to jest bolesną rzeczywistością, że są kapłani, którym trzeba to dopiero przypominać; dzisiaj przecież jesteśmy w tym twardym i przykrym położeniu, iż musimy wołać do kapłanów: Miłujcie Ojca świętego!

Jak zaś powinno się miłować Ojca świętego? Nie słowami tylko, ale czynem i ze szczerością: *Non verbo neque lingua, sed opere et veritate*. Miłując kogo staramy się dostosować do wszystkich myśli jego, staramy się wypełnić wolę jego i odgadnąć życzenia jego. Jeżeli zaś Zbawiciel nasz, Jezus Chrystus powiedział: "*Si quis diligit me, sermonem meum servabit* (kto mnie miłuje, będzie chował mowę moją)" podobnie trzeba dla okazania miłości Ojcu świętemu być Mu koniecznie posłusznym.

Stąd też miłując Ojca świętego nie trzeba rozprawiać o tym, co On nam radzi, a czego od nas wymaga, nie wyszukiwać jak daleko sięga ścisły obowiązek posłuszeństwa, aby wytykać granicę tego obowiązku. Miłując Ojca świętego nie zarzuca się Jemu, że nie mówił wcale dosyć wyraźnie, jakoby był obowiązany powiedzieć każdemu wprost do ucha swoją wolę tyle razy już wypowiedaną, nie tylko żywym słowem, ale i w listach i innych dokumentach publicznych; nie powątpiewa się o Jego rozkazach pod łatwym pozorem, że dlatego nie chce się być posłusznym, że nie pochodzą rzeczywiście od Niego, ale od Jego otoczenia! Nie ogranicza się zakresu, w którym Ojciec święty musi a gdzie może przeprowadzać swoją wolę, nie przeciwstawia się powadze Ojca świętego powagi innych osób, chociażby bardzo uczonych, a które się różnią w zdaniu swym z Ojcem świętym,

jakąkolwiek byłaby ich wiedza; zresztą brak im świętości, bo nie może być świętości tam, gdzie jest przeciwieństwo do Ojca świętego.

Mówię to sercem zasmuconym i z wielką goryczą stwierdzam, ale nie w stosunku do was, moi drodzy bracia, ile raczej dla ubolewania nad prowadzeniem się tylu kapłanów, którzy nie tylko ośmielają się rozprawiać i sądzić życzenia Ojca świętego, ale nie wstydzą się posunąć się do bezczelnego i bezwstydneho nieposłuszeństwa ku wielkiemu zgorszeniu dobrych chrześcijan i zguby tylu dusz.

Skarga ta, powtarzam to, nie jest wywołana przez was, moi drodzy bracia, wy, którzy zachowujecie reguły Unii, uroczycie przyrzekacie Ojcu świętemu posłuszeństwo wasze, waszą miłość i waszą cześć.

Niech Bóg was utrzyma w waszych postanowieniach i umocni błogosławieństwem swoim. O błogosławieństwo to proszę dla was, waszych braci, rodzin waszych i dla wszystkich osób, które wam są drogie i o których myślicie, niech ono przyniesie im wszystkim pełną i doskonałą pociechę.

* * *

Jedynie ci, którzy byli obecni i słyszeli przemówienie Ojca św. mogą powiedzieć o wzrastającym wzruszeniu całego zgromadzenia.

O ile Ojciec św. w pierwszej części był miły, ojcowski, czuły, przyjacielski, i prawie śmiałym powiedzieć pieszczący nas, o tyle w drugiej części przemówienia swego był stanowczy, ostry, gwałtowny. Głos Jego bez żadnego podniesienia, twarz bez żadnego wyrazu gwałtowności stały się straszliwe, a słowo to nie będzie za twarde.

Był to majestat przerażający słodczy i miłości oburzonej. Oburzenie to było takie, jakie przenika Najświętsze Serce Jezusowe aż nadto nas miłujące, zanadto słodkie dla nas, zanadto cierpliwe dla ludzi.

Ale jakoby tego nie było jeszcze dosyć, aby w nas odżyły przed oczyma naszymi najdziwniejsze sceny z życia Jezusowego, widzieliśmy łzy Jezusowe spływające po twarzy Jego Namiestnika.

Widzieliśmy oczy Jego napełnione wielkimi łzami, które spływały po policzkach, spadały jeszcze na białą sukienkę arcykapłańską i zwilżały złocisty krzyż Jego.

Ojciec święty mówił głosem wzruszonym, ale niezmiennym przez wzruszenie: "Zdaje się nie do uwierzenia, a mimo to jest bolesną rzeczywistością, że są kapłani, którym trzeba to dopiero przypominać; dzisiaj przecież jesteśmy w twardym i przykrym położeniu, iż musimy wołać do kapłanów: Miłujcie Ojca świętego!".

Ach! była to chwila niezapomniana: Miłość była tu silniejsza niżeli cześć. Cześć nie mogła powstrzymać miłości synowskiej, aby nie przerwać dostojnemu mówcy i zawołać: "Ojcze święty my Ciebie kochamy, my Ciebie kochamy, jesteśmy Tobie zupełnie oddani...".

Nie potrzebujemy dodawać tutaj, że wszyscy kapłani, prałaci i obydwaj księżęta Kościoła, którzy brali udział w tym zdarzeniu wzruszającym, mieli łez pełne oczy.

Jeszcze zwiększyły się łzy, kiedy głosem spokojnym, tym głosem tak słodkim, tak czułym od samego początku Ojciec św. zakończył swoje wywody: "Skarga ta, powtarzam to, nie jest wywołana przez was moi drodzy bracia, wy, którzy zachowujecie reguły Unii, uroczyście przyrzekacie Ojcu świętemu posłuszeństwo wasze, waszą miłość i waszą cześć...".

Ojciec św. wstał, aby nam udzielić błogosławieństwa, które otrzymaliśmy wszyscy klęcząc. Poczym długimi żegnany okrzykami i oklaskami przez otoczenie swoje, opuścił Ojciec św. salę, aby się udać do prywatnych swoich apartamentów...

Artykuł z czasopisma: "Unia Apostolska". Kwartalnik ascetyczny Stowarzyszenia kapłanów świeckich od Najświętszego Serca Jezusowego Unii Apostolskiej w Polsce. Rok 2. Styczeń 1928. Nr 1. Nakładem Unii Apostolskiej w Polsce. Czcionkami Drukarni Spółkowej w Kościanie (Woj. Poznańskie). Za redakcję odpowiedzialny ks. Józef Marciniak, asystent gen. Un. Ap. na Polskę, C z a c z, pow. śmigieński (Woj. Pozn.), ss. 22-26. (a)

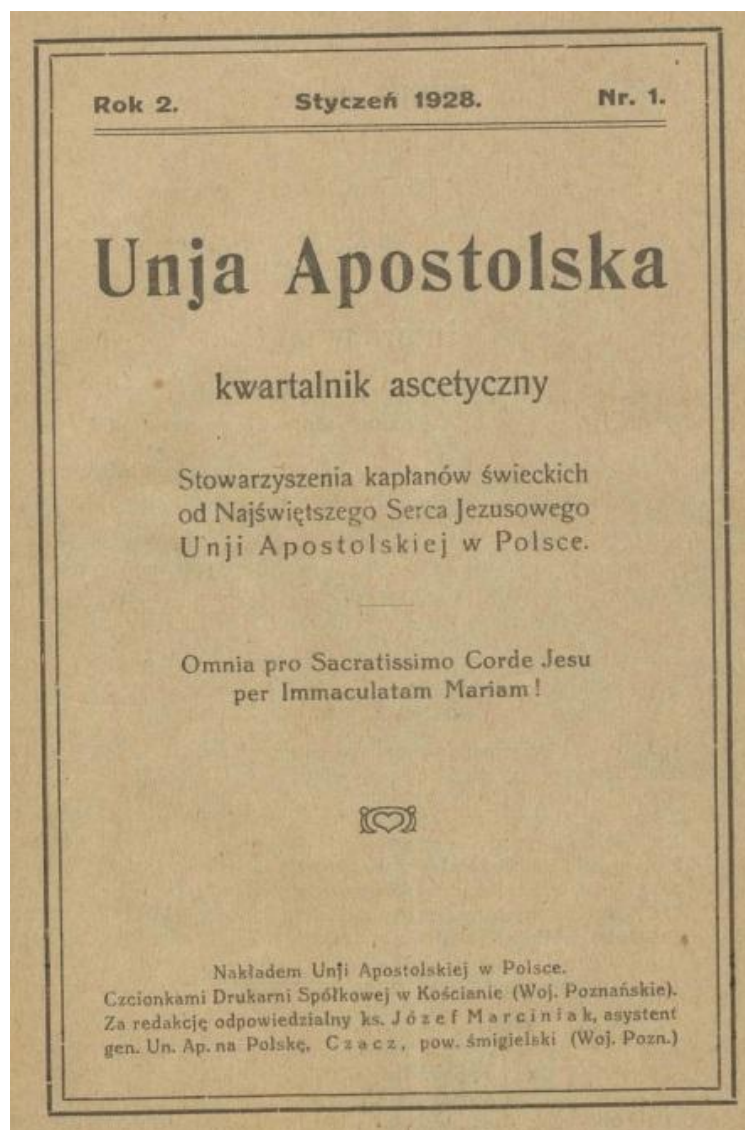
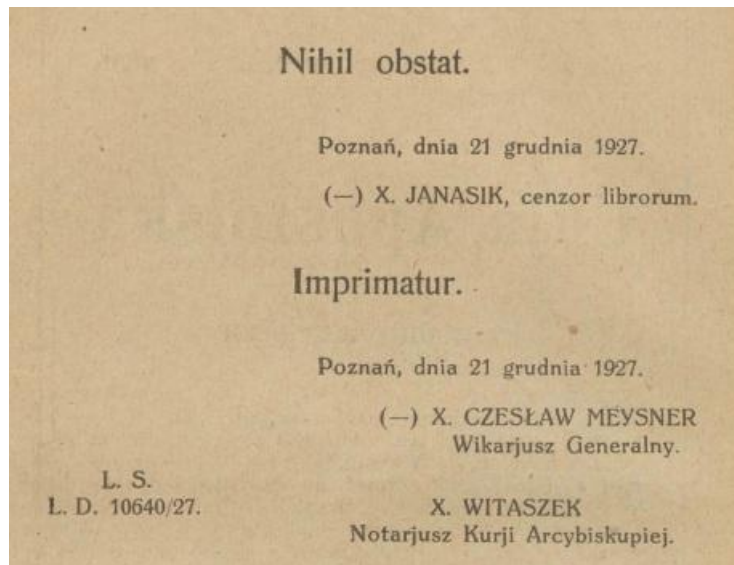
(Pisownię i słownictwo nieznacznie uwspółcześniono; ilustracje od red. *Ultra montes*).

Przypisy:

(1) Ojciec św. Pius X był przez długie lata członkiem Unii Apostolskiej a gdy został papieżem był jej protektorem.

Pozwolenie Władzy Duchownej:

- (a) Por. 1) Św. Pius X, Papież, a) [Encyklika "Pascendi dominici gregis" o zasadach modernistów.](#) b) [Przemowa do kardynałów przeciw neoreformizmowi religijnemu.](#) c) [Encyklika "Acerbo nimis" o wykładzie nauki chrześcijańskiej.](#) d) [Przysięga antymodernistyczna.](#)
- 2) Ks. Dr Maciej Sieniatycki, a) [Apologetyka czyli dogmatyka fundamentalna.](#) b) [Zarys dogmatyki katolickiej.](#) c) [Modernizm w książce polskiej.](#) d) [Modernistyczny Neokościół.](#) e) [Problem istnienia Boga.](#) f) [Dogmatyka katolicka. Podręcznik szkolny.](#) g) [Etyka katolicka. Podręcznik szkolny.](#) h) [Główne zasady etyki Kanta a etyka chrześcijańska.](#) i) [System modernistów.](#)
- 3) Ks. Dr Andrzej Macko, [Znaczenie encykliki o modernizmie.](#)
- 4) Ks. [Bp] Czesław Sokołowski, [Przysięga antymodernistyczna. Studium krytyczne.](#)
- 5) Ks. Andrzej Dobroniewski, [Modernizm i modernišci.](#)
- 6) Ks. Stanisław Miłkowski, [O modernizmie.](#)
- 7) Abp Walenty Zubizarreta OCD, [O modernizmie \(De modernismo\).](#)
- 8) Abp Antoni Szlagowski, [Zasady modernistów \(modernistarum doctrina\).](#)
- 9) Abp Józef Teodorowicz, [O modernizmie.](#)
- 10) Ks. Alojzy Starker SI, [Przysięga antymodernistyczna.](#)
- 11) Ks. Franciszek Gabryl, [Idea ewolucji w teologii katolickiej.](#)
- 12) Wingolf, [Czemu jestem katolikiem? Kilka słów o modernizmie.](#)
- 13) Kuria Krakowska, [Komentarz do Encykliki Ojca św. Piusa X "Pascendi dominici gregis", o zasadach modernistów.](#)
- 14) Bp Kazimierz Tomczak, [Modernizm a protestantyzm liberalny.](#)
- 15) Ks. Antoni Langer SI, a) [Rozwój wiary.](#) b) [Pojęcie o Bogu w chrześcijaństwie i u filozofów.](#) c) [Św. Tomasz z Akwinu i dzisiejsza filozofia.](#)
- 16) Ks. Marian Morawski SI, a) [Filozofia i jej zadanie.](#) b) [Dogmat łaski. 19 wykładów o porządku nadprzyrodzonym.](#)
- 17) Ks. Franciszek Kwiatkowski SI, [Filozofia wieczysta w zarysie.](#)
- 18) Bp Michał Nowodworski, a) [Wiara i rozum.](#) b) [Liberalizm.](#)
- 19) Ks. Jan Rosiak SI, a) [Wiara i "doświadczenie religijne".](#) b) [Suarez \(1548 – 1617\).](#)
- 20) Ks. Antoni Słomkowski, [Obiektywna wartość odkupienia a symbolizm modernistyczny.](#)
- 21) Bp Józef Sebastian Pelczar, a) [Obrona religii katolickiej. Tom I. Jak wielkim skarbem jest religia katolicka i dlaczego ta religia ma dzisiaj tylu przeciwników.](#) b) [Religia katolicka, jej podstawy, jej źródła i jej prawdy wiary. Rozprawy dogmatyczne dla ludzi wykształconych.](#) c)

Racjonalizm, progresizm, modernizm. d) Dążności pseudoreformatorskie. e) Zboczenia pseudomistycyzmu: towianizm i kozłowityzm.

22) Ks. René-Marie de la Broise SI, Religia i religie.

23) "Przegląd Kościelny", a) Kilka uwag o historii dogmatów. b) Jurysdykcja kościelna i jej uzupełnienie. c) Kardynał Franzelin.

24) René Bazin, Papież Pius X. Modernizm.

25) Bp Władysław Krynicki, a) Dzieje Kościoła powszechnego. b) Pelagianizm i semipelagianizm. c) Sobór Watykański. d) Modernizm.

26) Ks. Jakub Górka, a) O potrójnej władzy Papieża. Kazanie wypowiedziane z okazji jubileuszu 50-letniego kapłaństwa Papieża, Piusa X. b) Pius X jako biskup. Kazanie na 25-letni jubileusz biskupi Piusa X. c) O trwałości Kościoła katolickiego.

27) Msgr. Giovanni Volpi, Biskup Arezzo, Posłuszeństwo Papieżowi i katolicy integralni.

(Przyp. red. *Ultra montes*).

([HTM](#))

© *Ultra montes* (www.ultramontes.pl)

Cracovia MMXX, Kraków 2020